
Med lidt Malice

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Med lidt Malice

4

Med lidt Malice

Med lidt Malice

Med lidt Malice

Af Kaj Munk

Dagens nyheder, d. 29.11.36[1]

De tog altsaa hjem. Efter 3 Formiddagstimers March 2 Mand og 13 Hunde, over alle Slags Terræn, Bakker og Enge, Stub, Grønjord, Pløjejord, Smaaplantager og Hede, var vi naaet til at fastslaa, at Harerne var aldeles uddøde i denne Del af Danmark. Døde eller ufødte. Det lille Pjus, De skød, maa jo nærmest henregnes til sidstnævnte Kategori. De sagde altsaa Farvel og Tak, da Klokken var 13, og tog hjem til Middagsmaden. Jeg véd nok, De sagde, De skulde ogsaa til Mejerigeneralforsamling. Men det mindre vigtige bør dog ikke gaa forud for det virkelig betydningsfulde. Naa, jeg skulle jo ogsaa hjem. Der ventede mig Arbejde nok ved Staapulten: jeg skulde i Gang med en Ligtale, og jeg skulde have skrevet Søndagsfløjen til vor Avis. Men - men - men. Vejret var saa velsignet: en lille, rask Byge ind imellem og frisk Blæst nok til lige at blive tør, indtil næste Sky lod mærke fra sig. Og saa var jeg jo altsaa blevet trodsig, forstaar De. Kan to Mand ikke drive en Hare op, saa maa 1 kunne gøre det. Og nu skal De have dette lille Brev med det samme; den bitte søde Triumf under jeg mig selv og mine Hunde.

Jeg lagde altsaa ud igen, da De var sjokket af. Jamen Arbejdet? Oh, hør nu her. Der er ikke noget bedre til Ligtaler end at gaa ud og skyde Harer. Den Syssel giver Fred i Sindet til Eftertanke over baade Dødens og Livets Ting. Og hvad Artiklen til Avisen angaar, se nu bare her, hvordan den skrev sig selv i Eftermiddags. Med mere Stædighed end Haab i Sjælen skred jeg altsaa atter ud over Pløjemarkerne. Og netop fordi jeg ikke mente, der vilde vise sig noget, lynede det pludselig graahvidt hen over den sorte Jord, 30 Alen fra mig. Bøssen blev forskrækket og kunde ikke i Skyndingen hitte rigtig ud af, hvor den vilde være. Men Skuddet gik da, og om denne Hare er der saa kun det at fortælle, at den stadig har alle Chancer for at blive Oldemor. Næste Pløjemark. Nu var vi forberedt, baade Bøssen og jeg. Vi hjalp derfor hinanden noget saa nydeligt, da 6 Pund rejste sig og gav sig til at løbe. Den bliver aldrig Oldemor. Tredie Pløjemark. Sikke en Matrone, der startede med 60 km i Timen. Bøssen fo'r op, og i det samme snublede Haren, saa lang den var, over en, Plovfure, den ikke havde givet sig Tid til at se, og laa dér og spjættede. Naturligvis gik Haglene foran den, da jeg ikke regnede med, at den vilde falde *inden* Skuddet. Før jeg fik sundet mig, var den lovlig langt ude, men Fjerene røg da af den ved det andet Skud, og i Kapløbet med Hønsehunden kom Morten til kort, og Fylla vankede med den døde Hare i Flaben ca. $\frac{3}{4}$ km, slæbte sig gennem Pløjejord og sprang over Grøfter, et Kunststykke; for denne Hare *var* nemlig Oldemor.

Nu var det ved at være Fyraften. Et Sving ind over Heden gav ingenting; men da jeg nærmer mig Smaafyrrene oppe ved Højen, hvad kommer saa pilende lige ud imod mig

andet end Hare Nr. 4? Heller ikke hun blev Oldemor. Og hun var aldrig blevet det alligevel. For hun var nemlig en Han.

Se, kære Jagtkammerat, nu tænker jeg mig, at de gule Ærter, De fik til Middag, ikke smager Dem nær saa godt, som De gjorde, den Gang De spiste dem. Men Mennesker har godt af at ærgres lidt; derfor skriver jeg disse Linier til Dem med det samme. Og næste Gang, vi to gamle Krigskammerater lægger ud sammen, véd jeg, at dem der først giver op, bliver

Deres hengivne KAJ MUNK.